

Hur man viger sitt liv till Herren Jesus

Från Bruce Ansteys ungdom

Stanley Bruce Anstey

online seit: 31.08.2023, aktualisiert: 01.09.2023

© SoundWords – Alla rättigheter förbehållna.

Alla artiklar är endast avsedda för privat bruk. De kan också distribueras privat utan begäran. Kommersiella reproduktioner av något slag är inte tillåtna. Publicering på andra webbplatser är endast möjlig efter överenskommelse.

Denna artikel skapades digitalt med deepl. Vi ber om ursäkt för eventuella översättningsfel.

Förord av Robert Boulard:

Stanley Bruce Anstey föddes den 15 september 1954 i Winnipeg, Manitoba, Kanada, där han tillbringade sina tidiga år. Han blev frälst som barn. I början av 1963 flyttade familjen till Richmond, British Columbia, på Kanadas västkust, och han har bott i området sedan dess. Bruce och hans fru Kathy arbetade tillsammans i kristen tjänst under många år: Han skrev artiklar och böcker och hon hjälpte till med att formatera skrifterna samt annat viktigt och värdefullt arbete bakom kulisserna. De har fyra barn, varav två är gifta, och två barnbarn.

Bruce ägnade mycket tid åt att skriva medan han fortfarande arbetade – han arbetade som importör; nu är han pensionerad och skriver på heltid, även om hans hälsa nu försämras av Parkinsons sjukdom. Han samlas med bröder och systrar i Herrens namn i församlingen i Richmond, BC.

(Redaktörens anmärkning: Bruce Anstey skriver inte bara utan håller också föredrag, varav några finns på Youtube, till exempel ["The Lord Is Coming SOON!"](#) Följande självbiografiska berättelse handlar om hans ungdom och är hämtad från *Christian Consecration*, s. 24–30).

Jag tycker inte om att tala om mig själv när jag talar offentligt. Bibeln säger: "Den som talar om sig själv söker sin egen ära" (Joh 7:18). Jag tror inte att vi kan tala om oss själva utan att på något sätt sätta oss själva i en fördelaktig dager – det är bara så vi är. Det är därför jag drar mig för det. Men jag ska göra ett undantag nu för att klargöra vad jag vill säga denna eftermiddag.

När jag var ung fanns det en bror – Wayne Coleman – som jag ville följa Herren tillsammans med. Vi var 20 år gamla. Vi blev mer och mer intresserade av Bibeln.

Jag vill stanna upp här ett ögonblick och säga att det verkligen är bra att ha en annan ung person att följa Herren med. Ni kan gå vägen tillsammans, uppmuntra varandra och anförtra er åt varandra. Låt oss komma ihåg att Jonatan hade sin rustningsbärare som uppmuntrade honom (1 Sam 14:6,7).

När vi blev mer och mer intresserade av sanningen fick vi för oss att be tillsammans varje kväll, eftersom vi bodde bara några kvarter ifrån varandra. Innan vi bad brukade vi prata. Vi pratade och pratade – om många saker. Ett av våra huvudämnen var "medelmåttigheten" inom kristendomen. Vi såg det som skadligt. Sedan tänkte vi på våra egna liv och insåg att vi inte heller var bättre. Min vän hänvisade ofta till vad Simson sa – att han skulle bli som vilken annan man som helst om han förlorade sin nasaritism [Dom 16:7,11,17]. Han sa att det skulle få honom att rysa ända in i benmärgen. Det han fruktade mer än något annat var att bara vara en genomsnittlig, medelmåttig kristen enligt dagens blaserade kriterier. Du vet vad jag menar: att ha en fot i världen och en fot i Herrens saker.

När vi talade om dessa saker insåg vi att Bibeln bara presenterar kristendomen på ett sätt: att vara helt hängiven Herren utan villkor, utan att vara "bunden" som Simson var bunden av "senor" [Dom 16:7,8]. Vi talade ofta om att det enda sättet att leva som kristen är att gå hela vägen eller inte alls, eftersom det är det enda verkligt lyckliga sättet. Och vi bad om det.

Jag minns att vi en kväll bad länge och kom överens om att vi skulle ge våra liv helt till Herren – som en fullständig överlåtelse. Jag minns att samtalet gick ungefär så här: "Vet du vad priset är?" – "Ja, jag tror det: allt annat måste försvinna ur våra liv." Vi menade allvar med det. När jag ser tillbaka nu vet jag att vår hängivenhet var full av brister – så mycket att det var

pinsamt. Men vi var uppriktiga och vi menade det. Min vän sa: "Vet du, vi måste berätta för Herren att vi vill överlämna våra liv helt till honom." – "Okej", sa jag. Vi knäböjde och bad i mitt rum. Först bad han, sedan bad jag. (Jag säger inte att vi måste göra detta i en grupp; som jag just nämnde är hängivenhet en personlig sak).

Efteråt pratade vi igen under en lång tid. Vi kom överens om att om vi ville gå hela vägen – jag menar verkligen HELA vägen – var det bäst att vi gjorde oss av med några saker som inte var för Herren. Min vän hade en Jaguar XKE – en sportbil med en lång, lång nos. Han sa: "Jag kan inte tjäna Herren med den, det är bäst att jag gör mig av med den." Jag hade en vacker svart Wing och jag sa: "Det är bäst att jag gör mig av med den också!" Jag vet inte var vi fick en del av dessa idéer ifrån, men vi menade det verkligen. Det förvånar mig fortfarande att när jag sålde flygeln fick jag tillbaka hela inköpspriset minus bara 100 dollar. Och när Wayne sålde sin Jaguar tror jag att han fick tillbaka allt också. Jag tror att Herren hedrade vår hängivenhet trots att det fanns så mycket ofullkomligheter i den.

Jag minns att vi under våra kvällssamtal brukade säga: "Om vi ska gå hela vägen måste vi lära oss sanningen." Strax innan hade en äldre bror från vår kyrka gått hem och jag hade fått hans böcker av Darby och en del annan andlig litteratur. De fanns i mitt rum och vi sa: "Vi måste läsa dem." Jag tror att min vän också hade fått några böcker. Vi bestämde oss för att köpa en bunt broschyrer från BTP (Bible Truth Publishers). Vi köpte alla häften som fanns tillgängliga och som vi inte redan hade. Jag tror att vi hade stora planer. När vi hade fått broschyrerna sa vi: "Men alla andliga böcker som finns tillgängliga då? Vi måste skaffa dem också!" Det fanns en Open Brethren-bokhandel i stan som hade många böcker om "brödrarörelsen". Vi köpte alla som vi ännu inte hade och beställde också många böcker från BTP. Nu började våra plånböcker bli allvarliga!

Jag har fortfarande dessa böcker i min hylla och jag har fortfarande inte läst några av dem! Men vi var seriösa.

En dag kom min vän till mig och sa: "Jag tror att om jag läser 40 kapitel om dagen så kan jag ta mig igenom Bibeln på en månad!" Jag minns att jag sa till honom (med ett dödfött uttryck): "Varför vill du vänta en månad med att gå igenom Bibeln? Varför läser du inte 160 kapitel om dagen? Då kan du göra det på en vecka!"

Sedan sa vi: "Vi måste sprida evangeliet. Det är något vi definitivt måste göra." Så vi bestämde oss för att dela ut traktater i stadens centrum. En del av de flygblad vi hade fått från kyrkan var så föråldrade att vi trodde att de aldrig skulle nå ut till någon. Jag minns att en av dem hette De två kaninerna. Vi sa: "Vi kan inte dela ut den här, folk kommer att göra narr av den." Till slut hittade vi en skrift som Gordon Hayhoe hade skrivit och som inte var föråldrad. Men vi upptäckte att den var bristfällig på vissa punkter! Här var vi, två 20-åringar, som fann att mr Hayhoe inte hade skrivit sin traktat korrekt! Så vi ändrade en del av den! Berätta det inte för honom under några omständigheter – men vi ändrade faktiskt några saker. Vi lät trycka tusentals av dem – mer än hundratusen, och vi distribuerade dem. Jag vet att det låter som skryt och det är det nog också. Vi delade ut dem i stadens centrum och efter några timmar värkte våra ben och vi var redo att ge upp. Då sa vi till oss själva: "Men om vi verkligen hade engagemang skulle vi fortsätta!" Så vi tvingade oss själva att fortsätta.

Under våra kvällssamtal kom vi sedan överens om att vi måste lära oss att predika. Vi tittade på varandra och sa: "Hur ska vi göra det?" Då fick vi idén att skaffa inspelningar av några bra talare och lära oss av dem. Gordon och Albert Hayhoe och Ernie Wakefield var några av dem. Jag köpte alla inspelningar av Gordon Hayhoe som fanns tillgängliga – ungefär 130 stycken! Det är pinsamt, men vi försökte imitera hur de här bröderna talade. Jag vet inte vad våra äldre bröder måste ha tänkt. Men det jag försöker förmedla till er är: Gud letar efter allvarliga unga män och kvinnor. Det är ett överlämnande hjärta som Gud letar efter – även om det finns några brister i ditt överlämnande; Han kommer att arbeta på dessa saker när Han förändrar dig.

På tal om förändring – jag vill berätta för dig att när du överlämnar ditt liv till Herren, tar han det och förvandlar det till något användbart för hans ära. Du kanske tror att ditt liv är ett hopplöst fall, men ju svårare materialet är, desto mer ära ges till Honom som mirakulöst förvandlar det till ett redskap för Hans ära.

Vi är exempel på Guds förvandlande kraft. Vi hade de sämsta förutsättningarna för att tjäna Herren. Wayne, till exempel, stammade. Han stammade i skolan och han stammade på gatan. Naturligtvis skulle man ha trott att han aldrig skulle kunna användas för att predika evangeliet. En gång kom Norman Berry till stan och höll möten om tabernaklet. Och jag tror att han var trött efter att ha talat större delen av dagen. Så på söndagskvällen sa han till Wayne: "Unge man, skulle du vilja predika evangeliet ikväll?" (Vi visste att det skulle komma förr eller senare!) Se nu vad jag ska säga härnäst – Wayne sa, "Vi... Vi... visst!" Och han ställde sig upp och predikade. Och han stammade inte en enda gång! Och har aldrig stammat sedan dess! Här ser du Guds kraft förvandla livet för någon som var redo att bli använd av Gud.

Det jag ska säga härnäst är pinsamt för mig. Jag gick i skolan – ända upp i sena tonåren – och kunde knappt läsa. Jag var ingen duktig elev. Jag kunde läsa orden, men min hjärna kunde aldrig fokusera på ämnet. Och här stod jag med alla böcker jag hade köpt! Min bror gillade alltid att spela Alfapet med mig eftersom jag var så dålig på ord. Han skrev ett långt ord på tavlan och jag skrev ett ord med kanske tre eller fyra bokstäver. Han vann alltid. Jag minns att jag bad Herren om hjälp att koncentrera mig så att jag kunde läsa de andliga böcker jag hade. Jag bad Herren att ge mig ett minne som kunde minnas det jag läste. Jag bad att jag skulle komma ihåg bibelställen. Och jag säger er, Gud gav mig just då kraften att kunna minnas bibelställen. När någon citerade en vers kunde jag tala om för dem var den stod. Jag kallades "den vandrande konkordansen" tills jag bad att inte få säga det längre eftersom det skulle fresta mig att vara inbillningssjuk. Jag är inte säker på var det kom ifrån eftersom jag aldrig gjorde en medveten ansträngning att memorera bibelställen. Vad jag menar, mina vänner, är att om Gud kunde förvandla oss, min vän och jag, då kan han förvandla dig! Låt inte din oförmåga hindra dig från att viga ditt liv åt Herren! Han letar inte efter din förmåga, utan efter din tillgänglighet.

Några av våra bröder började undra vad det var som hände. Vi var två pojkar som sprang omkring som Johannes Döparen! Allt jag vet är att vi hade vigt våra liv åt Guds sak och att något hände, och det var bara bra. Vi var lyckliga.

När John Kemp hörde talas om det kom han hit och berättade att han skulle ta med oss på

gatupredikningar. Vi tyckte att den sortens saker var förlegade. Det var hippietiden då och vi trodde inte att det skulle fungera. Men vi gick ändå ut på gatan och började predika. Och hör och häpna, en folkmassa samlades! Folk stannade faktiskt upp och lyssnade. John blev glatt överraskad. Vissa människor lyssnade, medan andra skrek däremellan. Men jag säger dig nu att vi kände som kristna ska känna: Vi kände Kristi skam och vi var lyckliga. Och jag säger er detta: Jag skulle inte byta plats med någon i hela världen – oavsett vem det var – på grund av den glädje jag fann i att följa Herren och tjäna Honom.

Om jag har tagit upp mitt kors,
är det bara för att följa Dig;
om jag är föraktad, hånad, övergiven,
så finns det inget som skiljer mig från Dig!

Vår hängivenhet blev så okontrollerbar att vi, baserat på Jeremia 16 och 1 Korinthierbrevet 7, bestämde oss för att inte gifta oss. Vi trodde att vi skulle behöva vara ogifta som aposteln Paulus om vi skulle gå hela vägen i denna fråga. Tack och lov står jag här för att berätta för dig att någon talade oss ur det! Och jag hoppas att vår hängivenhet är lite mer balanserad idag.

O vänner, det var glada dagar! Det fanns misslyckanden och ofullkomligheter, men det var lyckliga dagar. Låt mig nu ställa er denna fråga: "Finns det någon här denna eftermiddag – en ung bror eller syster – som är villig att lägga sitt liv i Guds händer och säga: 'Okej, Herre, gör med det som du vill?'" Ge Honom ditt liv. Det är dags att göra det nu, när du är ung. Vänta inte tills du är en gammal man eller kvinna, för då kommer du förmodligen aldrig att göra det. Ge Honom blomman i ditt liv, inte de fallna löven. Du kommer att bli lycklig. Och mer än så, du kommer att göra Herren lycklig.

Översättning: digital mit deepl